

LBRIS | We know
books

Once a Scoundrel
Anna Harrington

Copyright © 2016 Anna Harrington

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Cuceritorul cucerit

Anna Harrington

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Cojocaru

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HARRINGTON, ANNA

Cuceritorul cucerit / Anna Harrington

trad. din limba engleză: Elena Macoviciuc . -

București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7410-4

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111

ANNA HARRINGTON

Cuceritorul cucerit

Traducere din limba engleză

Elena Macoviciuc

LITERA

București

Capitolul 1

Hartsfield Park, Kent
Septembrie 1842

– Am auzit că a avut o aventură cu baroana Marston.

Faith Westover își dădu ochii peste cap. Dacă le mai auzea pe prietenele ei chicotind la adresa lui Stephen Crenshaw, marchizul de Dunwich, avea să țipe.

Încerca să ignore grupul adunat în apropierea ei și se uita prin sala de bal plină la cei veniți să celebreze ziua de naștere a tatălui ei. Se gândi că nu-i putea învinovăți. Toți erau lipsiți de entuziasm, iar bărbați interesanți erau în număr foarte mic, lucru pentru care îl învinovățea în totalitate pe fratele ei, James, rămas la universitate. Ceea ce însemna că nici unul dintre prietenii lui de la Cambridge nu participa, iar ea și prietenele ei aveau foarte puțini domni potriviți cu care să danseze.

Asta însemna că prietenele ei nu aveau cu ce să-și ocupe timpul în afara discuțiilor despre Stephen Crenshaw.

Însă prietenele ei nu erau singurele care făceau asta. Încăperea răsună de șoapte despre tânărul marchiz. Bârfele despre ce făcuse Stephen de când se întorsese din India, în urmă cu trei luni, se împrăștiară repede. Petrecăreții, deși încântați să-l vadă în sfârșit cu ochii lor pe marchiz, nu-l vorbeau de rău în gura mare. Nu la Hartsfield Park. Nu când tatăl ei fusese prieten bun cu tatăl și unchiul lui Stephen încă din armată. Dar zvonurile se împrăștiau în continuare în șoaptă, în spatele evantaielor și pe deasupra paharelor de vin. Aparent, asta era perfect în ordine.

Deși se născuse în mijlocul societății engleze, Faith se temea că nu o va înțelege niciodată.

– Nu, a fost vicontesa de Rathbourne, se auzi din spatele evantaiului o prietenă, în timp ce șase fete se aplecară s-o audă mai bine.

– A fost văduva baroană de Marston...

– Dar nu a murit?

– Ba da, spuse Faith, exasperată. Și nu a fost nici nora ei, din moment ce baronul și baroana sunt pe continent din aprilie.

– Deci a fost vicontesa! Ochii prietenelor ei se luminau. Care e adevărul, Faith? Tu îl cunoști.

Oare prietenele ei își pierduseră mințile?

– Nu știi nimic despre... Își coborî vocea și șopti din spatele evantaiului: Despre sportul din pat al bărbatului.

După privirile pe care i le aruncară prietenele ei, nici una nu o credea. Toate o priveau și așteptau să le spună că zvonurile erau adevărate.

– Vicontesa de Rathbourne are deja... un prieten în înțeleșul acesta, spuse Faith, iar acesta nu este Stephen Crenshaw.

Bărbatul probabil ar fi regretat că nu era, având în vedere frumusețea celebră a vicontesei și magnetismul ei.

Mama ei ar fi jupuit-o dacă ar fi auzit-o vorbind așa despre invitații ei. Dar era sigură că nu era singura care o bârfea pe Lady Rathbourne în seara aceea. Femeia putuse fi prezentă la eveniment doar pentru că soțul ei făcea parte din aceeași comisie parlamentară ca tatăl lui Faith.

Dezamăgirea le întunecă fețele și, de data asta, își mișcară avantajele cu consternare, deoarece cea mai suculentă dintre bârfele nopții fusese distrusă atât de simplu.

– Tot ce pot spune cu siguranță este că a acceptat invitația mamei.

Era singura invitație în societate pe care o acceptase de la întoarcere. Având în vedere că bărbatul abia dacă participa la evenimentele sezonului, Faith înțelegea de ce apăruseră

atâtea zvonuri șocante despre el. Era ca și cum se întorsese în Anglia direct în mijlocul acelorași zvonuri care-l vizaseră și când plecase.

Trebuia să sosească în orice moment. Ar fi trebuit să fie acolo deja, ca toți ceilalți invitați care sosiseră în acea după-amiază. Dar era tipic pentru Stephen să nu respecte nici măcar cele mai fundamentale reguli ale societății.

De altfel, lui Faith nu-i păsa dacă ticălosul nu venea deloc. Ba chiar s-ar fi bucurat! Nu ar mai fi trebuit să se poarte ca și cum încă erau prieteni vechi, ca și cum se bucura să-l vadă din nou, ca și cum nu-l învinovăța pentru că plecase.

– Poate s-a hotărât să stea cu amanta lui.

Faith îngheță cu evantaiul în aer când un fior neașteptat de gelozie o lovi. Prietena ei zâmbi. Nu-și dădu seama ce emoții zvăcneau în ea și era fericită să abordeze cele mai scandaloase zvonuri care-l vizau pe Stephen ca un nor de furtună încă din iunie. Și anume că avea o amantă.

– Eu nu... nu...

Faith se bâlbâi, nereușind să verbalizeze un răspuns, în timp ce prietenele ei continuau să o privească cu atenție, de parcă ea ar fi fost oracolul din Delphi, capabil să rezolve cele mai mari mistere ale lumii. Părea că Stephen Crenshaw devenise unul dintre ele.

Și mai rău, fata nu reușea să mintă pentru el pentru că nu-l văzuse de când se întorsese.

– Cum poți să faci față la așa ceva? o întrebă una dintre prietenele ei. Eu abia aștept să-l văd pe marchiz! Nu ești câtuși de puțin entuziasmată?

– Nu.

– O, Faith!

Prietenele ei o priveau neîncredătoare. Nu le venea să creadă că tânăra nu era la fel de entuziasmată ca ele de so-sirea lui Stephen.

Dar asta era pentru că, spre deosebire de prietenele ei, ea îl cunoștea, iar prin comportamentul lui din ultimul timp, Stephen nu făcea nimic să liniștească bârfele, ba chiar încuraja zvonurile cele mai apetisante. Avea o plăcere perversă să fie golanul care îl credea lumea.

Mereu căutase probleme. De mic respinsese responsabilitatea și simțul datoriei care fuseseră aruncate asupra lui din ziua în care se născuse marchiz. Nu era răsfățat ca mulți alți lorzi tineri. Departe de asta. Lui Stephen i se amintise în mod constant cât de norocos era. Lumea se aștepta să lucreze de două ori mai mult decât prietenii lui și fusese învățat să se poarte ca un adult de când era doar un copil.

Putea cineva să-l învinovățească pentru că se răsculase împotriva acelei presiuni? Când nu mai găsisse scăpare în cărțile de joc, băutura și orice altceva, inclusiv culcatul cu soțiile plictisite din consiliul reginei, dacă zvonurile erau adevărate, se înrolase în secret în armată. Știind cum fusese Stephen în timpul facultății, Faith era dispusă să creadă zvonul. În armată devenise doar un alt căpitan și noul anonim îi plăcuse, până când comandantii lui descoperiseră că era fiul adoptat al generalului Nathaniel Grey, unul dintre cei mai respectați bărbați de la Oficiul de Război.

– Tu și marchizul ați petrecut mult timp împreună, nu-i așa? insistă o altă prietenă. Înainte să plece în India?

– Presupun că da, zise Faith, care-și întoarse fața, uitându-se prin sală, înainte ca prietenele ei să nu îi citească pe față sentimentele pentru Stephen.

Pentru că petrecuseră într-adevăr timp împreună. Atât cât avuseseră voie, pentru că ea avea 19 ani și era în al doilea ei sezon, iar Stephen își crease deja o reputație. Surorile ei gemene mai mari erau însă în al patrulea sezon, care se dovedea a fi și ultimul înainte să se căsătorească, iar sora ei mai mică, Margaret, în primul. Gemenele luaseră Londra cu asalt, spre bucuria mamei lor și disperarea tatălui, iar Margaret

era prinsă de entuziasmul debutului ei. Cum cele trei atrăgeau atenția pe oriunde mergeau și James era în ultimul an la Eton, nimeni nu îi dăduse atenție lui Faith... cu excepția lui Stephen.

El și Daniel Llewellyn, prietenul lui cel mai bun de la universitate, veniseră la Londra în luna mai după absolvire. Chiar și atunci, zvonurile despre obiceiurile scandaloase ale lui Stephen erau pe buzele tuturor. Înclinația lui Daniel pentru același tip de comportament, cu siguranță inspirat de Stephen, nu ajutase la înăbușirea zvonurilor. Era un golan, un prieten... apoi, cumva, devenise mai mult de atât.

Inițial îi ignorase atenția. Îl cunoștea prea bine pe Stephen. Îl știa de-o viață. Era un tânăr care emana farmec și complicitate cu fiecare respirație. Flirtul era a doua lui natură.

Apoi o sărutase.

Era convinsă că fusese o greșeală. Stephen Crenshaw nu ar fi putut-o găsi atrăgătoare... Era ridicol! Apoi o sărutase din nou când erau singuri, apoi din nou și din nou... Pe Faith o lua amețea să știe că Stephen voia să petreacă timpul cu ea, iar inima pur și simplu îi sărea din piept! O făcea să se simtă specială și frumoasă, atrăgătoare, nu doar o domnișoară oarecare în rochie din satin pastelată. Se simțea de parcă era partida sezonului, nu tânăra pe care el o ignorase tot timpul.

Însă în ciuda tuturor săruturilor, nu îi ceruse tatălui ei permisiunea să o curteze și niciodată nu îi făcuse promisiuni de dragoste. Nu făcuse nimic nici pentru a opri zvonurile despre aventurile lui scandaloase cu soțiile și văduvele din societate.

Dar ea era prea îndrăgostită ca să aibă dubii în privința motivelor lui. Acum însă, fata știa că Stephen doar se bucurase de săruturile ei și de cum îi gădila mândria când îl privea visătoare. Atâta tot. Faith era prea neexperimentată cu bărbații ca să înțeleagă că Stephen era pur și simplu o canalie.

Apoi, în iulie, el și Daniel se înrolaseră în armată și plecară în India. Fără nici un avertisment sau explicație pentru familia lui, nici măcar un bilet pentru ea. Orice sentimente crezuse Faith că avea Stephen pentru ea navigaseră odată cu el.

Fusese devastată și plânsese neconsolată, iar faptul că nu putea vorbi cu nimeni nu făcuse decât să-i înrăutățească situația. Nici măcar cu propriile ei surori. Acestea ar fi spus că era vina ei că se îndrăgostise de un crai, și mai ales de acesta.

Asta era, nu-i așa? Fusese naivă să viseze la dragostea lui.

– Era cu Daniel Llewellyn când acesta a fost omorât, nu?

Faith se încordă la auzul comentariului neașteptat.

– Da, spuse ea încet.

– India a fost probabil absolut groaznică pentru el!

Era convinsă de asta. Mai ales că Stephen dăduse ordinul care dusese la moartea lui Daniel.

Regimentul lor fusese atacat, fusese dat ordinul de contraatac, iar Daniel fusese ucis în bătălie. Stephen n-ar fi putut face nimic să-l salveze. Înainte de asta, scrisorile de la Stephen fuseseră foarte puține. După aceea, nu mai veniseră deloc. Următoarea dată când auzise de el fusese când se întorsese în Londra, în urmă cu trei luni, la fel de neașteptat cum plecase. Trei luni în care nu se sinchisise să o viziteze, în timp ce zvonurile despre preocupările lui de crai se înmulțeau. Dacă mai avea nevoie de dovezi că nu însemnase nimic pentru el, le obținuse.

– Va trebui să-și găsească o soție în scurt timp, interveni o altă prietenă. Doar are nevoie de moștenitor.

Faith dădu ochii peste cap. Pentru numele lui Dumnezeu! Prietenele ei chiar erau incapabile să vorbească despre altceva decât de Stephen Crenshaw?

La intrare se auzi agitație, iar Faith își ținu respirația.

Vorbești de lup și...

Stephen apăru în ușă, se opri să se uite prin sala de bal, dar și pentru a permite societății engleze să-l privească după atâta timp. Întreaga lui postură vorbea despre marchizul care se născuse să fie, iar zâmbetul lui subtil era un semn al craiului care devenise. Înalt, cu umeri lați, obraji înalți și ochi albaștri pătrunzători, atrăgea toate privirile cu prezența sa tăcută. Deși venise neanunțat, toată lumea știa cine era și o rundă nouă de șoapte începu.

Maestrul de ceremonii anunță următorul dans, iar orchestra cântă primele note. Nimeni nu observă însă. Toți erau cu ochii la marchiz.

– Lady Faith, dansul nostru.

Tânăra își desprinsese privirea de la Stephen când Arthur Billingsby apăru lângă ea. Dumnezeule, uitase complet că acceptase să danseze cu el. Era prietenul cumnatului ei, prin urmare nu putea să-l refuze.

Deși ultimul lucru pe care voia să-l facă era să danseze, își cunoștea locul la petrecerea din seara aceea și se forță să zâmbească.

– Bineînțeles.

Bărbatul îi așeză mâna pe brațul lui și o conduse spre ringul de dans. Cuplurile se așezară la locurile lor, apoi făcură o plecăciune înainte să înceapă dansul.

În timp ce înainta spre capătul rândului, fără să rateze nici un pas, Faith arunca priviri spre Stephen. Văzu cu coada ochiului cum acesta traversă camera să-i salute pe părinții ei, apoi se duse la mătușa și la unchiul lui, ducele și ducesa de Chatham, și se întoarse în sfârșit spre părinții lui. Dădu mâna cu generalul și își sărută mama pe obraz. Când Lady Emily critică modul în care valetul îi legase lavaliera albă, într-un fel minimalist, cum era moda, Faith își opri un zâmbet. Mamele nu se schimbau niciodată, oricât de mari sau problematice erau fiii lor.

Stephen se schimbă.

Deși era îmbrăcat în același costum elegant negru și alb, ca toți ceilalți bărbați din încăperea, nimic din înfățișarea lui nu era ceva obișnuit. Ca pentru a sublinia acest lucru, purta niște ghete uzate în locul pantofilor potriviți pentru ocazie. Erau singurul indiciu din hainele lui că petrecuse ultimii patru ani călare în armată, nu mergând prin cluburile de pe St. James Street, însă nimeni nu putea să treacă cu vederea postura militară mândră și dreaptă, pe care o purta ca o uniformă. O postură care îl distingea de restul tinerilor prezenți.

Trăsăturile lui băiețești dispăruseră, fiind înlocuite de cele ale unui bărbat adevărat. Numai ochii albaștri profunzi, părul negru și ondulat pe care îl purta lung și zâmbetul fermecător erau la fel.

Cât de bine își amintea acel zâmbet! Stephen i se păruse mereu chipeș și, în secret, felul lui scandalos de a fi i se păruse palpitant chiar de pe vremea când ea mergea la școală, iar el, la Harrow. Toți acei ani în care îl privise visătoare, iar el nu o băgase deloc în seamă, sperase că într-o zi o va privi ca fiind mai mult decât fiica lui Strathmore și că ea va face mai mult decât să-l privească cu dorință și să ofteze de fiecare dată când Stephen îi făcea un compliment cât de mic. Spera că va îndrăzni să o sărute într-o grădină întunecată așa cum se zvonea că făcea cu celelalte femei.

Iar într-o zi chiar o sărutase.

Acum, inima ei naivă regreta că își dorise vreodată asta.

Dansul se termină, femeile se întoarseră înapoi la pozițiile inițiale. Billingsby o conduse de pe ringul de dans, luând-o pe drumul cel lung spre prietenii ei și cât mai departe de Stephen, să nu-l mai poată vedea nici măcar dacă și-ar fi lungit gâtul. Nu că ea și-ar fi dorit să-l vadă. Nu mai însemna nimic pentru ea, își spunea fata. Spera ca într-o zi să și creadă asta.

– Sosirea lui Dunwich a făcut ceva valuri, comentă Billingsby.

– Ca întotdeauna, bombăni ea, furia ei, ațintită asupra lui Stephen, apăsând-o în piept.

Când Billingsby se uită la ea, derutat de tonul ei, Faith se forță să zâmbească. Până la urmă, era un prieten al familiei, trebuia să fie politicoasă cu el, iar el se afla acolo numai în seara aceea. Slavă Domnului! Nu-i plăcea felul în care o privea. Se simțea de parcă avea o pată mare pe corsaj.

– Am înțeles că familia dumitale e apropiată de a lui, adăugă el.

– Foarte. Deși își dorea din suflet să nu fi fost așa. Astfel nu ar mai fi trebuit să-l vadă pe Stephen vreodată... sau să vorbească cu el. Sau să pretindă că n-o rănise.

– Atunci sunt sigur că ați auzit cel mai recent zvon.

Zâmbetul ei dispăru.

– Adică neadevăruri despre cum întreține o amantă?

Cu siguranță Billingsby își dădea seama cât de necioplit era să împrăști zvonuri despre un prieten de familie de față cu ea.

– Nu o întreține doar pe ea...

Tânăra pufni. Nu, se părea că bărbatul nu avea simțul vulgarității.

– ...ci și pe fiul ei, pe care refuză să-l recunoască.

Inima fetei bătu cu putere. Un fiu nelegitim? Imposibil. Chiar și de la o canalie ca Stephen.

– Te înșeli, domnule.

– Atunci, jumătate din Londra se înșală.

Bărbatul păru amuzat de felul în care Faith îl apăra pe marchiz, iar fata era derutată din cauza asta. Nu observase că tânăra se depărtase atât de mult de el încât îl mai ținea de braț doar cu vârful degetelor.

– Știi la fel de bine ca și mine cum încep zvonurile. Mereu există un sâmbure de adevăr.

– Zvonul acesta este o excepție. Simți un nod în piept și îi era greu să respire. Cum de se trezise în situația în care îl

apăra pe Stephen, ultimul bărbat căruia ar fi trebuit să-i ia apărarea? Dunwich a servit țara în ultimii patru ani.

– Bineînțeles, spuse repede bărbatul, când își dădu seama că întrecuse măsura. Nu am vrut să te supăr.

– Nu m-ai supărat, dar...

Cuvintele nu reușeau să-i treacă de nodul din gât.

La naiba! Își jurase că nu va lăsa ca prezența lui Stephen la Hartsfield Park să o afecteze. Cu toate astea, ochii o înțepau cu lacrimi necurse și tremura. Nu de tristețe, ci de furie pe Stephen și pe felul în care o tratase... și pe ea pentru că încă se lăsa afectată de el.

Faith își trase mâna.

– Te rog să mă scuzi. Am nevoie de un pahar de punch.

– Aș fi fericit să...

Fata plecă înainte ca bărbatul să-i vadă lacrimile din ochi. Ce ușurare că acum se uita la spatele ei, nu la decolteu. Bineînțeles că dacă soțul lui Grace ar fi aflat că tocmai îi întorsese spatele bărbatului, sora ei ar fi fost în stare s-o bată la cap pentru tot restul vieții. În acel moment însă, nici că-i putea păsa mai puțin.

Cu degetele tremurând, luă un pahar cu punch de pe masă. Se simți ușurată când băutura îi îndepărtă nodul din gât și îi liniști inima.

Orchestra cântă primele acorduri ale următorului dans. Un vals.

Faith oftă recunoscătoare. Rareori valsa, așa că putea să stea în siguranță într-o parte să se bucure de punch și de ocazia de a se aduna...

– Bună seara, Faith.

Fetei îi scăpă paharul printre degete.

O mână îl prinse înainte să se lovească de podea.

Faith se întoarse, cu gura deschisă. Inima i se opri. *Stephen*. Pentru o clipă dureroasă, îl privi ca și cum lumea înghețase în jurul ei.

Ar fi trebuit să-l urască, ar fi trebuit să-i scoată ochii, să țipe! În toți acei ani se gândise la ce avea să-i spună când venea momentul, ce remarcă tăioasă avea să-i arunce, ce cuvinte sofisticate avea să dezlănțuie asupra lui... Dar atunci când Stephen stătea în carne și oase în fața ei și o privea cu aceeași neliniște care o străbătea și pe ea, nu găsi cuvintele potrivite pentru tumultul emoțiilor care puseseră stăpânire pe ea.

Stephen puse paharul pe masa din spatele fetei și totul se cutremură. Inima fetei începu să bată din nou, iar sângele i se revărsă asurzitor în urechi.

– Bună, Stephen, reuși ea să spună.

De ce ai plecat ca și cum nu am însemnat nimic pentru tine? Te-ai gândit cătuși de puțin la mine cât ai fost plecat? Știai că te iubeam? Mii de întrebări i se învăteau în cap. Dar era prea copleșită pentru a rosti vreuna, așa că ridică capul și îi spuse:

– Ai întârziat.

– Mai bine decât să nu fi venit deloc. Îi aruncă acel zâmbet diavolesc care impresionase atâtea inimi din Anglia și o frânsese pe a ei. Nu aș îndrăzni să lipsesc de la ziua de naștere a lui Strathmore sau să ratez ocazia de a mă întâlni cu familiile Westover și Matteson. Privirea lui o căuta pe a ei. Era la fel de nesigur ca și ea despre cum vor continua. Mi-a fost dor de tine, Faith. Ezită, alegându-și cuvintele. M-am purtat urât cu tine și am venit să-ți cer iertare.

Răscolită de cuvintele lui, fata se chinui să respire.

Spune-i că trebuie să te întorci la prietenele tale, că surorile tale te-au rugat să li te alături... Spune-i orice, doar să nu te mai privească așa!

– Nu am pentru ce să te iert, forță un zâmbet. Am uitat totul cu desăvârșire.

Bărbatul o fixă scurt cu privirea dându-și seama că îl mințea. Nu o credea, dar lui Faith nu-i păsa cătuși de puțin ce